

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De salubri meditatione mortis.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

D. DION. CART.
De salubri meditatione mortis.

Art. XI.

Feria se-
cūda me-
ditandū.

VI se quotide presentem vitam, at
que uniuersam eius gloriam, cito
missurum cogitat: facile ea que
dulcia ac bona videtur contemnit,
& dei timorem incurrit: ea que con-

gregare festinet, quæ sibi in extrema necessitate
articulo proderunt, atque egredientem animam
comitabuntur. Ideo hoc nobis expedit, ut quo-
tidie alloquamur animam nostram, dicentes:
Scito o anima, quoniam in breui veniet hora, ut
transeas ex hoc mundo in regionem ignotam: et
districto tribunali Christi te mox astare oportet.
Veniet cito tempus amarissimæ mortis, dum
tempus omissum, & infructuose neglectum reu-
perare non poteris. Nihilque te iuuare, aut conso-
lari valebit eorum, quæ nunc inordinate diligis,
iniusteque agis: sed tunc sequentur te opera tua

Apocal. 14 tam mala quam bona, neque erit tibi in hora illa
consolatio aliqua: nisi memoria atque fiducia
bonæ vitæ præteritæ, & succursus diuinæ cle-
mentia. Tunc dolebis te tam intemperate ac ne-
gligenter vixisse, omisisse tot bona, commisitisse
tot mala. Tunc te horror concutiet, & vastabit
anxietas, torqueturque remorsus, ac vermis con-
scientiæ malæ. Itaque iam poenitentiam age, mo-
do labora, moresque corrige: ne tunc sero, milite-

Gregori. rabiliter, & formidolose proclames, Inducias vi-
tæ. Imago vnius horæ, inducias vel vnius horæ. Porro
moriētis tenacius menti inhæreat meditatio mortis al-
terius. Propter hoc ob oculos ducta, vtile valde est, imaginem hominis moriens
statuēda tibi cordi imprimere. Pensandum namque est, quæ
crebris, admodum tunc inualidæ manus nigrescant, vul-

tus palleſcat, os contrahi, viſus obtenebrari, &
 oculi profundari incipiant: quomodo demū pul-
 ſus caprizare halitusque deficere, & ex intimo ſe
 colligere inchoent: mox quoque ſudor mortis af-
 ſit, victam eſſe naturam conſtans, & ipſe mor-
 tiſeræ atque duriffimæ mortis puncturæ, cor ſuf-
 focare ac ſcindere conentur. Quumque his ani-
 ma vallata preſſuris, lucem huius mundi videre
 deſinit, & alterius ſtatum ſeculi interioribus ocu-
 lis aſpicere incipit: aſſunt repente cruentæ beſtiæ,
 atque laruales dæmonum facies, & cateruæ: re-
 nouât peccata præterita, ſi forte deſperationem
 inducant: & exeuntem præſtolantur, ſi forte e-
 is torquenda præſtetur. Hæc præmedita-
 ti vera ſapientia eſt, nec eſt vtilior ſcientia quam
 diſcere mori, hoc eſt, ſeipſum quotidie ad mor-
 tem diſponere, & ad eius aduentum omni die
 paratum exiſtere: vt ſcilicet nil in mente reſide-
 at, quod conſcientiam morder, & cum quo mo-
 ri timemus. Hoc nempe eſt quod ſaluator docet
 Matthæi decimo ſeptimo: **Vigilate**, inquit,
 quia nescitis diem neque horam. Et quod alibi
 quoque ſcriptum eſt Eccleſiaſtes duodecimo, Me-
 memento creatoris tui, in diebus iuuentutis tuæ: an-
 tequam veniat tempus afflictionis tuæ. Quo-
 tidie ergo mortificemus deſideria noſtra, & o-
 mnem a nobis abſcindamus mundanum affe-
 ctum: nil concupiſcentes eorum quæ in mundo
 ſunt: illuc nos intime conuertentes, vbi æternali-
 ter erimus & viuemus. Quatenus cupiamus & **Philip. 3.**
 nos cum diuino ap̄to abſolui, & eſſe cum Ch̄o. **Luc. 12.**
 Beatus. n. ſeruus ille, quē cū uenerit dñs, inuenerit
 vigilantē. Ideo et Theophilus Alexandrinus o- **Theoph.**
 ſim epiſ, morti propinquas dixit de abb. Arſenio:

b j Beatus

Heli, ab. Beatus es abbas Arseni, quoniam hanc horam
semper præ oculis habuisti. Denique abbas Helias: Ego, inquit, tres res timeo. Vnam, quando anima mea egressura est de corpore. Secundam, quando occursum sum deo. Tertiam, quando sententia iudicis proferetur de me. Et nos igitur dilecte mi, hæc tria formidemus, & vilescet nobis hic mundus, omnisque decor & concupiscentia, ac gloria eius.

De intenta consideratione beneficiorum dei.
Art. XII.

Peria
tia medi
tandum,

TRIA sunt, ex quibus beneficij magnitudo pensatur. Primum est, excellentia dantis. Secundum, paruitas recipientis. Quot enim dator est dignior, & recipiens minor: eo in dono seu beneficio amplior apparet ex parte

donantis dignatio, atque ex parte recipientis vehementior exigitur gratitudo. Quemadmodum si rex præpotens egero alicui aliquid præstet. Tertium autem, ex quo beneficij magnitudo attenditur, est dignitas doni. Quonia ergo maiestas fontis atque datoris vniuersorum donorum, incircumscribibilis est, incomparabilis atque immensa: apparet in beneficijs dei summa, ac maxima dignatio. Denique quoniam paruitas & fragilitas, ac insufficiencia nostra ineffabilis est, multa que nimis: ex parte nostri summa requiritur gratitudo. Qualia vero sint beneficia dei, solentur tota

Beneficia eri oportet. Beneficiorum autem dei, quedam sunt dei dupli dona naturæ, quedam vero dona gratiæ: et vtraque que duplicia sunt, generalia scilicet ac specialia. **Naturæ,** Dona naturæ sunt creatio, gubernatio, & conseruatio. Recordare ergo, quonia a deo habes esse, viii